

Nr 92.

Ankom till riksdagens kansli den 24 maj 1938 kl. 4 e. m.

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändrad lydelse av 2, 4 och 6 §§ samt 13 § 1 mom. lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.

(2:a avd.)

I en till riksdagen den 31 mars 1938 avlåten, till jordbruksutskottet hänvisad proposition, nr 268, har Kungl. Maj:t, under återopande av propositionen bilagda i statsrådet och lagrådet förda protokoll, jämlikt § 87 rege- ringsformen föreslagit riksdagen att antaga Kungl. Maj:ts förslag till lag om ändrad lydelse av 2, 4 och 6 §§ samt 13 § 1 mom. lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.

Förslaget är av följande lydelse:

“F ö r s l a g

till

Lag om ändrad lydelse av 2, 4 och 6 §§ samt 13 § 1 mom. lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden.

Häri genom förordnas, att 2, 4 och 6 §§ samt 13 § 1 mom. lagen den 10 juni 1932 om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt av det följande framgår:

2 §.

1 mom. Från tillämpningen av denna lag undantagas:

1) skogar lydande under lagen om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna;

2) skogar å kronohemman och krononybyggen under stadgad åborätt, lydande under förordningen den 18 juni 1915 (nr 251) angående utsyning å viss skog inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden;

¹ Senaste lydelse av 2 §; 1937: 152.

3) städernas skogar;

4) skogar å statens utarrenderade jordbruksdomäner och å ecklesiastika hoställen ävensom å fastigheter, som upplåtits under besittningsrätt för obegränsad tid (åborätt) enligt lagen om upplåtelse under åborätt av viss jord; samt

5) övriga här ovan ej nämnda skogar, varå förordningen den 26 januari 1894 (nr 17) angående hushållningen med de allmänna skogarna i riket äger tillämpning eller som avses i § 4 av nämnda förordning.

2 mom. Ligger skog, som i 1 mom. 4) eller 5) angives, i samfällighet med skog, som lyder under denna lag, skall lagen äga tillämpning å det samfällda skogsområdet i dess helhet.

4 §.

I avsende å rättigheter och skyldigheter, som enligt denna lag äro förenade med äganderätt till fast egendom, vare åbo å kronohemman eller kronony bygge under stadgad åborätt likställd med ägare.

Denna lag medför ej rubbning i den rätt till skog, som enligt vad särskilt är stadgat tillkommer lapparna.

6 §.

Yngre skog — — — omfattande avverkning.

Till skydd för återväxten å särskild eller samfälld husbehovsskog äger skogsvårdsstyrelsen, där sådant finnes vara av nöden, meddela förbud mot avverkning till husbehov inom visst område av skogen. Sådant område skall å marken tydligt utmärkas, varefter avverkning inom området ej må ske, förrän skogsvårdsstyrelsen därtill lämnat tillstånd.

13 §.

1 mom. Sker avverkning i strid mot stadgande i 6 § första stycket eller mot anvisning eller föreskrift, som enligt 10 § 2 mom. första stycket meddelats, eller finner skogsvårdsstyrelsen på grund av företagen utmärkning av skog eller eljest skälig anledning antaga, att avverkning planlagts, vilken skulle komma i strid mot nämnda stadgande eller mot anvisning eller föreskrift, varom nyss sagts, äger styrelsen att, därest sådant finnes vara av nöden, meddela förbud att å den fastighet, där avverkning sålunda ägt rum eller planlagts, utan styrelsens tillstånd verkställa avverkning, med rätt för styrelsen att begränsa förbudet att gälla allenast viss del av fastigheten eller eljest på visst sätt inskränka förbudet. Innan förbud varder meddelat, skall fastighetens ägare samt, där avverkning verkställts eller planlagts av annan, jämväl denne beredas tillfälle att yttra sig i ärendet; finner skogsvårdsstyrelsen saken sådan, att den ej kan tåla uppskov, må den dock meddela förbud tillsvidare och intill dess annorlunda varder förordnat.

Förbud, som — — — i kraft.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939; med undantag av 2 § 1 mom. punkt 1, som skall träda i kraft den 1 januari 1940.

Genom denna lag upphävas lagen den 5 juni 1909 (nr 53 s. 1) angående husbehovsskogar inom vissa områden och kungörelsen den 8 oktober 1918 (nr 915) angående utsyning och stämpling å vissa husbehovsskogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker.

Vid tillämpning å särskilda och samfällda husbehovsskogar av lagen den 10 juni 1932 om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden skall iakttagas:

1) Beträffande avverkning, som ägt rum före nya lagens ikraftträdande, skola förut gällande bestämmelser lända till efterrättelse.

2) Genom nya lagen förringas ej giltigheten av utsyning och stämpling, som verkställts före dess ikraftträdande; dock att avverkningen ej må i något fall verkställas senare än fem år efter utsyningen. Ej heller inverkar nya lagens ikraftträdande å giltigheten av tidigare meddelade tillstånd till avverkning för skogsmarks uppodling eller föreskrifter, som avse överhållande av fröträd eller utövande av kontroll över avverkning. Överträdelse av föreskrift, som nu sagts, bedömes efter äldre bestämmelser.

3) Vad lagen den 10 juni 1932 innehåller om skyldighet att vidtaga åtgärder till betryggande av återväxt i anledning av skada, varom i 16 § av lagen sägs, gäller icke, där sådan skada uppkommit före nya lagens trädande i kraft.

4) Vad i lagen den 5 juni 1909 eller kungörelsen den 8 oktober 1918 är stadgat om befogenhet eller skyldighet för befattningshavare vid skogsstaten att vidtaga eller föranstalta om viss åtgärd, skall efter nya lagens ikraftträdande i fall, där lagen den 5 juni 1909 eller nämnda kungörelse eller enligt densamma meddelat tillstånd eller föreskrift äger fortsatt giltighet, i stället gälla om skogsvårdsstyrelsen samt, vad angår rätt att taga i beslag virke, som skall anses förbrutet, jämväl om hos denna anställd befattningshavare med skoglig utbildning.

Under tiden från nya lagens utfärdande till den 1 januari 1939 må utsyning enligt 5 § lagen den 5 juni 1909 påkallas hos vederbörande skogsstatstjänsteman, ändå att den i sagda paragraf stadgade tid ej förflutit från det sådan utsyning senast begärdes.»

Beträffande utredningen i ärendet får utskottet, i den mån redogörelse därför ej lämnas nedan, hänvisa till propositionen.

Den 20 juni 1935 bemyndigade Kungl. Maj:t chefen för jordbruksdepartementet att tillkalla dels en utredningsman för att i enlighet med vissa av departementschefen i anförande till statsrådsprotokollet samma dag angivna riktlinjer verkställa utredning och avgiva förslag beträffande skogslagstiftningsfrågor och dels i mån av behov sakkunniga personer att med ut-

redningsmannen deltaga i överläggningar i ämnet. Med stöd av detta be-
myndigande tillkallade chefen för jordbruksdepartementet den 28 juni 1935
såsom utredningsman hovrättsrådet T. W. G. Sjöfors.

Sedan utredningsmannen jämte tillkallade sakkunniga avgivit dels den 24
februari 1936 förslag till lagstiftning angående skyddsskogar (stat. off. utr.
1936: 19) och dels den 27 juni 1936 förslag till lagstiftning angående skogar
å städer och enskilda tillhöriga flygsandsfält i Hallands län (stat. off. utr.
1936: 30), upptog utredningsmannen till behandling fråga om ny lagstift-
ning angående husbehovsskogar i Västerbottens och Norrbottens läns lapp-
marker. Att såsom sakkunniga med utredningsmannen deltaga i överlägg-
ningar rörande denna fråga tillkallade chefen för jordbruksdepartementet
den 20 juli 1936 dåvarande byråchefen i domänstyrelsen C. G. Cassel, läns-
jägmästaren i Västerbottens län K. E. Kallin, dåvarande ledamoten av riks-
dagens andra kammare hemmansägaren P. J. Näslund i Åsele samt ledamo-
ten av riksdagens andra kammare redaktören O. W. Lövgren i Boden. Utred-
ningsmannen och de sakkunniga, vilka såsom gemensam benämning antogo
skogslagkommissionen, avgåvo den 23 december 1936 betänkande med förslag
till lagstiftning angående särskilda husbehovsskogar m. m. (stat. off. utr.
1937: 5). Förslaget innebar, att sistnämnda skogar skulle inordnas under
lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens
och Norrbottens läns lappmarker med flera områden (lappmarkslagen).
Över betänkandet avgåvos efter remiss yttranden av kammarkollegiet, do-
mänstyrelsen jämte vederbörande skogsstatstjänstemän, statskontoret, riks-
räkenskapsverket, kommunikationsverkens lönenämnd samt länsstyrelserna,
skogsvårdsstyrelserna och hushållningssällskapens förvaltningsutskott i Väs-
terbottens och Norrbottens län, landstingets i Västerbottens län förvaltnings-
utskott ävensom centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund, Norrlands
skogsvårdsförbund, skogsägarnas riksförbund samt ett stort antal delägare i
ifrågavarande skogar.

Efter avgivandet av sistnämnda betänkande upptog utredningsmannen
till behandling fråga om ändrad lagstiftning angående besparingsskogar i
Kopparbergs och Gävleborgs län samt allmänningsskogar i Västerbottens
och Norrbottens län. Att med utredningsmannen deltaga i överläggningar
rörande denna fråga tillkallade chefen för jordbruksdepartementet den 13
februari 1937 byråchefen Cassel, ledamoten av riksdagens andra kammare
småbrukaren E. Ericsson i Sörsjön, förvaltaren av Älvdalens sockens be-
sparingsskog jägmästaren A. Leo Holmgren i Älvdalen, ledamoten i styrelsen
för Orsa sockens besparingsskog nämndemannen Finn Erik Hansson i Orsa,
ordföranden i styrelsen för Tärna och Stensele allmänningsskog hemmans-
ägaren Ernst Johansson i Hemavan samt förvaltaren av Gällivare allmän-
ningsskog jägmästaren O. E. Holm i Gällivare. Utredningsmannen och sist-
nämnda sakkunniga, vilka jämväl antogo benämningen skogslagkommissio-
nen, avgåvo den 31 augusti 1937 betänkande med förslag till lag om all-
männingsskogar i Norrland och Dalarna m. m. (stat. off. utr. 1937: 29). En-
ligt förslaget skulle nämnda lag erhålla tillämpning dels å besparingsskogar-

na i Kopparbergs och Gävleborgs län samt allmänningskogarna i Västerbottens och Norrbottens län dels ock å de samfällda husbehovsskogarna. I fråga om sistnämnda skogar voro två av de sakkunniga, byråchefen Cassel och hemmansägaren Johansson, av skiljaktig mening och föreslogo i ett vid betänkandet fogat särskilt yttrande, att dessa skogar i likhet med vad som i betänkandet 1937: 5 föreslagits beträffande de särskilda husbehovsskogarna skulle inordnas under lappmarkslagen. Över betänkandet 1937: 29 afgåvos till följd av remiss yttranden av kammarkollegiet, domänstyrelsen jämte vederbörande skogsstatstjänstemän, statskontoret, riksräkenskapsverket, kommunikationsverkens lönenämnd samt länsstyrelserna, landstingens och hushållningssällskapens förvaltningsutskott och skogsvårdsstyrelserna i Kopparbergs, Gävleborgs, Västerbottens och Norrbottens län, styrelserna för besparingskogarna och allmänningskogarna i nämnda län samt delägarna i nämnda skogar och de samfällda husbehovsskogarna ävensom centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund, Norrlands skogsvårdsförbund, skogsägarföreningarnas riksförbund och Sveriges skogsägareförbund.

Departementschefen har vid ärendets föredragning i statsrådet inledningsvis anfört följande.

»Förut denna dag har jag för Kungl. Maj:t anmält ett inom jordbruksdepartementet på grundval av betänkandet 1937: 29 och de däröver avgivna yttrandena utarbetat förslag till lag om allmänningskogor i Norrland och Dalarna. Enligt förslaget skall nämnda lags tillämpningsområde omfatta allenast besparingskogarna i Kopparbergs och Gävleborgs län samt allmänningskogarna i Västerbottens och Norrbottens län. I förslagets motivering har jag i anslutning till det av herrar Cassel och Johansson avgivna särskilda yttrandet tillstyrkt, att de samfällda husbehovsskogarna i likhet med vad i betänkandet 1937: 5 föreslagits beträffande de särskilda husbehovsskogarna överföras till lappmarkslagen. På min hemställan har Kungl. Maj:t förut denna dag beslutat infordra lagrådets yttrande över sagda lagförslag.

I överensstämmelse med den ståndpunkt jag vid anmälan av nyssnämnda lagförslag intagit har jag med ledning av omförmälda särskilda yttrande av herrar Cassel och Johansson samt betänkandet 1937: 5 ävensom av de i ärendet avgivna yttrandena låtit inom jordbruksdepartementet utarbeta *förslag till lag om ändrad lydelse av 2, 4 och 6 §§ samt 13 § 1 mom. lagen den 10 juni 1932 (nr 180) om vård av vissa skogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker med flera områden*. Förslaget innebär att såväl de samfällda som de särskilda husbehovsskogarna skola inordnas under lappmarkslagen.»

I anslutning härtill antecknas, att Kungl. Maj:t i proposition, nr 267, framlagt förslag till lag om allmänningskogor i Norrland och Dalarna m. m.

Gällande bestämmelser angående vården och dispositionen av de vid avvittringen i Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker utlagda husbehovsskogarna återfinnas huvudsakligen i förenämnda lag den 5 juni 1909

angående husbehovsskogar inom vissa områden samt kungörelsen den 8 oktober 1918 (nr 915) angående utsyning och stämpling å vissa husbehovsskogar inom Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker.

Beträffande behovet av revision av husbehovsskogslagen har *departementschefen* anfört följande.

»Otvivelaktigt har lagen angående husbehovsskogar under den tid densamma tillämpats varit till gagn för innehavarna av dessa skogar. Emellertid torde lagen numera, såsom framgår av vad kommissionen anfört, få anses vara i flera avseenden bristfällig. Lagens i viss mån ensidiga inriktning på bevarandet av nödigt virke för husbehov å ifrågavarande skogar har medfört, att skog sparats även sedan den nått avverkningsmogen ålder eller eljest blivit av den beskaffenhet, att den från skogliga synpunkter sett borde avverkas. En dylik avverkningsregel strider uppenbarligen mot grunderna för en god skogsvård. Såsom kommissionen ock påpekat hava konsekvenserna av lagens ståndpunkt i förevarande avseende blivit den, att husbehovsskogarnas virkesförråd fått en otillfredsställande sammansättning. Men även ur andra skogliga synpunkter giver lagen rum för allvarliga erinringar. Sålunda saknas varje föreskrift rörande skyldighet att efter avverkning vidtaga reproduktionsåtgärder. Vidare må framhållas, att med den nuvarande organisationen för husbehovsskogslagens handhavande den viktiga rådgivande och upplysande verksamheten bland vederbörande skogsägare ej torde i den omfattning, som är av behovet påkallad, kunna bedrivas. Även i andra avseenden föreligga emellertid, såsom kommissionen framhållit, brister i lagstiftningen angående ifrågavarande skogar. Jag biträder fördenskull kommissionens uppfattning, att en genomgripande revision av lagen bör komma till stånd.»

Kommissionens förslag i fråga om de särskilda husbehovsskogarna innebär i huvudsak följande. De särskilda husbehovsskogarna skola underkastas i stort sett samma bestämmelser som för närvarande gälla i fråga om de under lappmarkslagen lydande skogarna. Husbehovsskogslagen skall således upphävas såvitt angår de särskilda husbehovsskogarna och dessa skola i stället inordnas under lappmarkslagen. I enlighet härmed skall avsaluavverkning å berörda skogar i regel få ske allenast efter tillstånd av skogsvårdsmyndighet. Även rätten till husbehovsavverkning å dessa skogar skall i viss omfattning stå under skogsvårdsmyndighetens kontroll. Tillstånd till avverkning skall regelmässigt meddelas enligt avverkningsplan, dock att i vissa fall sådant tillstånd må meddelas, utan hinder av att avverkningsplan ej upprättats. Reproduktionsskyldighet skall i viss omfattning åvila skogsägaren. Tillsynsmyndighet skall vara skogsvårdsstyrelsen.

Kommissionens förslag om de samfällda husbehovsskogarna innebär, såsom förut berörts, att dessa skola inordnas under den av kommissionen föreslagna lagen om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna. Under denna lag skola enligt kommissionens förslag hänföras, förutom de samfällda husbehovsskogarna, jämväl besparingsskogarna i Kopparbergs och Gävleborgs

län samt allmänningsskogarna i Västerbottens och Norrbottens län. Till stöd för förslaget härutinnan har kommissionen framhållit att de samfällda husbehovsskogarna vore såväl i rättsligt avseende som till sin skogliga karaktär så likartade med allmänningsskogarna, att vården och förvaltningen av båda dessa grupper skogar lämpligen borde handhas efter i stort sett samma regler.

Från kommissionens förslag i förevarande avseende hava, såsom förut nämnts, två av de sakkunniga, byråchefen C. G. Cassel och hemmansägaren Ernst Johansson, varit skiljaktiga. I ett vid kommissionens betänkande 1937: 29 fogat särskilt yttrande hava dessa två sakkunniga föreslagit, att de samfällda husbehovsskogarna skulle i likhet med vad kommissionen förordat i fråga om de särskilda husbehovsskogarna inordnas under lappmarkslagen.

I yttrandena över kommissionens förslag i fråga om de särskilda husbehovsskogarna har förslaget i stort sett vunnit allmän anslutning. Endast i tre yttranden hava erinringar av mera principiell natur framförts mot förslaget.

Däremot hava i yttrandena över kommissionens förslag om de samfällda husbehovsskogarna de myndigheter och korporationer, som yttrat sig härom, så gott som undantagslöst anslutit sig till den mening, som hävdats av herrar Cassel och Johansson.

Departementschefen har angående innebörden av föreslagna lagstiftning anfört bland annat följande.

»Till de av kommissionen förordade grunderna för den nya lagstiftningen rörande de särskilda husbehovsskogarna kan jag helt ansluta mig. Förslaget synes på ett tillfredsställande sätt hava löst frågan om vården av dessa skogar. Kommissionens förslag i fråga om de samfällda husbehovsskogarna kan jag däremot ej biträda. Av skäl, som jag förut denna dag framlagt vid anmälan för Kungl. Maj:t av förslaget till lag om allmänningsskogar i Norrland och Dalarna, anser jag, att jämväl de samfällda husbehovsskogarna böra införas under de bestämmelser, som skola gälla för de särskilda husbehovsskogarna. Dessa bestämmelser lära i allo med fördel kunna tillämpas även i fråga om de samfällda husbehovsskogarna. Någon sådan skillnad i skogsbiologiskt avseende mellan berörda skogar föreligger icke, att olika regler rörande skogarnas vård skulle vara av behovet påkallade.

Till kommissionens förslag i fråga om husbehovsskogarna torde jag i övrigt få knyta följande påpekanden och erinringar.

De av kommissionen förordade stadgandena rörande avverkning för avsalu å de särskilda husbehovsskogarna ansluta sig till lappmarkslagens bestämmelser i ämnet. Såsom framgår av vad kommissionen anfört hava husbehovsskogslagens avverkningsregler medfört ett ur skogsvårdssynpunkt olämpligt sparande av gammal och övermogen skog. Att denna skog enligt de föreslagna bestämmelserna får avverkas och lämna plats för yngre och bättre

bestånd är uppenbarligen till gagn för skogarnas ägare. Emellertid vill jag i likhet med kommissionen understryka vikten av att den möjlighet att verkställa ett snabbare uttag av skogen, som de nya bestämmelserna medgiva, begagnas med försiktighet. Att, såsom i ett yttrande ifrågasatts, i lappmarkslagen nu upptaga speciella bestämmelser härom allenast såvitt angår husbehovsskogarna, anser jag emellertid icke lämpligt. Det torde böra övervägas, huruvida icke frågan om upptagande av restriktivare avverkningsbestämmelser beträffande skogarna i lappmarkerna jämte vissa andra skogslagstiftningsfrågor med avseende å dessa skogar böra göras till föremål för särskild undersökning.

Även i fråga om avverkning för husbehov torde de nu förordade bestämmelserna innefatta en ändamålsenlig lösning. Genom dessa bestämmelser lämnas skogsvårdsmyndigheten större befogenhet än vad nu är fallet att ingripa mot olämpliga husbehovsavverkningar. Särskilt vill jag framhålla betydelsen av att skogsvårdsmyndigheten enligt förslagets föreskrifter äger möjlighet att till skyddande av återväxten förbjuda avverkning till husbehov.

Avsaknaden av bestämmelser avseende säkerställandet av återväxten å husbehovsskogarna torde, såsom förut framhållits, vara en av de mest framträdande bristerna i husbehovsskogslagen. Lämpligheten av att dylika bestämmelser upptagas även rörande husbehovsskogarna torde ej kunna ifrågasättas. För skogsvården å husbehovsskogarna lär, på sätt kommissionen framhållit, införandet av reproduktionsskyldighet medföra ej oväsentliga fördelar. Genom att en dylik skyldighet förefinnes möjliggöres att medgiva större avverkningar av gamla och oväxtliga bestånd, varigenom dessa kunna snabbare än eljest varit möjligt ersättas med nya och växtkraftiga. För skogsägarna är detta uppenbarligen en ekonomisk fördel. Bestämmelserna rörande omfattningen av den föreslagna reproduktionsskyldigheten synas mig lämpligt avvägda. Desamma ansluta sig till vad för närvarande gäller beträffande flertalet övriga enskilda skogar i lappmarkerna. Emellertid vill jag i likhet med kommissionen framhålla betydelsen av att även efter införandet av reproduktionsplikt i fråga om husbehovsskogarna avverkningarna å dem komma att verkställas på sådant sätt, att möjligheten till erhållande av naturlig förnyring noggrant tillvaratages.

Mot det föreslagna överförandet av husbehovsskogarna från domänverket till skogsvårdsstyrelsernas verksamhetsområde torde intet vara att erinra. Inom skogslagstiftningen har under senare år framträtt en strävan att befria domänverket från befattningen med enskilda eller därmed jämställda skogar. Den nu förordade anordningen innebär alltså endast ett fullföljande av tidigare lagstiftningsåtgärder på ifrågavarande område.

I likhet med kommissionen anser jag, att den nya lagstiftningen icke bör givas formen av en fristående lag utan att bestämmelserna i lappmarkslagen böra med erforderliga jämkningar utsträckas att tillämpas även å husbehovsskogarna. Jag ansluter mig ock till kommissionens uppfattning, att den omständigheten, att äganderätten till de husbehovsskogar, som höra till kronohemman och krononybyggen, tillkommer kronan, icke utgör något hinder mot

skogarnas inordnande under lappmarkslagen och ställande under skogsvårdsstyrelsernas tillsyn.

I sammanhang med genomförandet av den nu förordade lagstiftningen torde lagen angående husbehovsskogar inom vissa områden böra upphävas. Även de i nämnda lag upptagna bestämmelserna rörande de samfällda husbehovsskogarnas förvaltning böra sålunda sättas ur kraft. Såsom jag förut denna dag framhållit vid anmälan för Kungl. Maj:t av förslaget till lag om allmäninsskogar i Norrland och Dalarna, torde förvaltningen av de samfällda husbehovsskogarna med fördel kunna handhasas med tillämpning av föreskrifterna i lagen den 13 juni 1921 (nr 299) om förvaltning av bysamfälligheter och därmed jämförliga samfällda ägor och rättigheter. Några särskilda förvaltningsbestämmelser härutöver lära icke vara erforderliga.

Den i vissa yttranden gjorda hemställan om upptagande i lappmarkslagen av bestämmelser rörande ställande av säkerhet, då mera omfattande återväxtåtgärder erfordras efter företagen avverkning, anser jag beaktansvärd. Då emellertid frågan om lappmarkslagens komplettering i berörda avseende bör prövas beträffande samtliga under lagen lydande skogar i ett sammanhang, finner jag denna fråga icke nu bör upptagas till övervägande, utan på sätt jag förut anfört, göras till föremål för särskild utredning.

Att ett genomförande av den nu förordade lagstiftningen kommer att medföra behov av ökade anslag till skogsvårdsstyrelserna i Västerbottens och Norrbottens län torde vara oundvikligt. Med hänsyn till att den nya lagstiftningen av skäl, vilka jag senare kommer att närmare beröra, icke torde böra träda i kraft förrän den 1 januari 1939 och då det i riksstaten upptagna anslaget till skogsvårdens befrämjande avser medelåtgången under det kalenderår, vars senare hälft ingår i det budgetår, för vilket medel anvisas, inträder behovet av ökade anslag först budgetåret 1939/1940. Till följd härav läser anslagsfrågan icke nu böra upptagas till avgörande. De av kommissionen verkställda beräkningarna torde emellertid kunna godtagas såsom ägnade att giva en i huvudsak riktig föreställning angående de ökade anslag till skogsvårdsstyrelserna, som bliva av behovet påkallade. Möjligen läser någon ökning av det ifrågasatta beloppet för skogsvårdsstyrelsen i Västerbottens län bliva erforderlig med hänsyn till att jämväl de samfällda husbehovsskogarna skola överföras till skogsvårdsstyrelsens verksamhetsområde. Frågan om indragning av den personal, som genom domänverkets befrielse från skyldigheten att öva tillsyn över husbehovsskogarna blir övertalig, bör däremot underställas 1938 års riksdag. Jag torde sedermera få återkomma till spörsmålet rörande personalindragningen.»

Lagrådet har lämnat förslaget utan erinran.

Det föreliggande lagförslaget, som avser ett upphävande av gällande bestämmelser rörande husbehovsskogarna i Västerbottens och Norrbottens läns lappmarker och dessa skogars införande under 1932 års lappmarkslag,

Utskottet.

innefattar en fortsättning på det arbete, som under senare år bedrivits i syfte att sammanföra bestämmelserna rörande vården av landets skogar under de mera allmänt gällande skogslagarna. Utskottet finner förslaget välbetänkt och ändamålsenligt. Detsamma torde med säkerhet komma att bli till gagn för såväl skogsvården i dessa trakter som ock skogsägarna.

Under åberopande härav och då de särskilda bestämmelserna i lagförslaget icke heller föranleda någon utskottets erinran, hemställer utskottet

att riksdagen må bifalla förevarande proposition.

Stockholm den 24 maj 1938.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Carl Eriksson, Granath, Tjällgren, Alfred Andersson, von Stockenström, Jacob Hansson* och *Mannerskantz*; samt

från andra kammaren: herrar *Johansson* i Björnlunda, *Hedlund* i Häste, *Gustafson* i Vimmerby, *Andersson* i Löbbo, *Carlström, Casenberg, Andersson* i Tungelsta och *Ericsson* i Sörsjön.
